

NUTTIGE EN VERMAKELIJKE

PRENTENKAMER

N. O. M.

VOOR DE

BIBLIOTHEEK

NED. OPENL. MUSEUM

No.

J E U G D ,

No. A. 277

BEVATTENDE 67 LEERRIJKE

AFBEELDINGEN,

MET DAAROP TOEPASSELIJKE

VERSIES.

VIERDE DRUK.

N. O. M.

No. 4175

GOUDA,

G. B. VAN GOOR.

R
31

.6

NOTA

R 31

Waar vindt men zorg, die sterker bindt,
 Dan van een moeder voor haar kind?
 Zij voedt het met haar beste krachten;
 Zij kent vermoeijning noch verdriet.
 En zal na geen verpoozing trachten,
 Als slechts haar wicht gemak geniet.

Wat wierde ook van den mensch, zoo hij
 Die zorg, onschatbaar van waardij,
 In 's levens dageraad moest derven!
 Gewis waar' de eerste levensstond
 Ook reeds het uurtje van zijn sterven,
 Zoo hij geen teedre moeder vond':

O kinderen bedenkt altijd
 Wat dank gij daarvoor schuldig zijt,
 Aan uw getrouwe, lieve moeder:
 En best voldoet gij deze uw schuld,
 Als gij, naar 't woord van d'Albehoeder,
 Volijvrig uwen pligt vervult.

EEN ZUIGEND KIND.

Het kindje leent aan 's moeders borst,
Zijn grage hungerende dorst,
Terwijl het voor de vuurmand ligt. —
O hoe gelukkig is dan 't wicht!

HERINNERING.

Zoo zwak begint de mensch zijn leven,
Dat hij zelfs loopen leeren moet;
Een lastige arbeid voor de moeder,
Die ze echter ook gewillig doet.
Toen JANTJE laatst zijn kleine broertje
Een oogenblikje loopen liet,
Riep hij wel vijf-en-twintigkeeren:
„O foei! ik sterf schier van verdriet!”
Maar JANTJE had toen moeten denken
Aan 't geen zijn moeder had gedaan;
Hoe zij, geduldig, aan den leiband,
Hem, maanden lang, had leeren gaan;
Dan had de dankbaarheid bij 't knaapje,
Zeer zeker het verdriet verzacht;
Maar, ach! een kind bedenkt zeer zeldzaam,
Hoe moeilijk hij is groot gebragt.
O mogt hij dat altijd bedenken!
'T waar' hem gewis een spoor ter deugd;
Steeds zou hij zijnen plicht betrachten;
Want dat toch is der oudren vreugd;
Ja, altoos zou hij naarstig leeren,
Uit zoet gevoel van dankbaarheid,
Aan hun die hem, zo beister zorglijk,
Het leven hebben ingeleid.

Als 't kindjen aan den leiband loopt,
 En moeder 't een hansopje koopt,
 Dan is 't zoo blijde en onvervaard,
 Als waar' het meester van heel de aard'.

BESCHOUWENDE KIND.

Toen ik, even als deez' kleinen,
aan de schoot van mijn maitres,
In het A. B. C. studeerde,
kende ik bijna nooit mijn les;
'K had ook geen vermaak in 't leeren;
maar, och hé! het baatte niet;
'T was toch daaglijks weér het zelfde;
MIETJE lachte om mijn verdriet.
'T was of mij de dood genaakte,
als men van naar school gaan sprak
Maar gelukkig dat mijn moeder
juist daarmee haar hoofd niet brak
Wat zou 'k wezen, zoo mijn schreijen,
zoo mijn schreeuwen hadd' gebaad
'K moest dan nu 't A. B. nog leeren,
en dat waar' gewis te laat:
Nu kan 'k reeds den bijbel lezen,
en nog andre boeken meer;
Versjes voor de jeugd geschreven,
die ik dan van buiten leer.
Vader zegt, en ik begrijp het:
„T komt de kinderen duur te staan:
„Zoo hunne anders niet, vroegtijdig,
„hen ter schole laten gaan.”

Hoe naaſtig leeren deze twee,
 'T bewondrenswaardig A. B. C!
 Doch de aandacht komt niet uit het hart;
 Maar uit de vrees voor *tresje's* gard,

Wat is hij ongelukkig
Die, in zijn kindsche jaren,
Het lezen niet geleerd heeft!
Wat al vermaken mist hij!
Ik zou wel gaarne reizen
Naar afgelegen landen,
Om de onderscheiden volken,
De vreemde boomen, kruiden,
De veelerleie bloemen,
De wonderlijke dieren,
Dat all' te leeren kennen;
Dan ziet, ik kan niet reizen;
Want daartoe moet men rijk zijn,
En ik moet, met mijn handen,
Het daaglijks brood verdienen;
Maar zou mij dat bedroeven?
Och neen! want ik kan lezen;
Ik koop, of huur de boeken
Door reizigers geschreven,
(En dat vereischt geen rijk zijn)
Dan reis ik in mijn kamer,
Door heel de wijde wereld,—
Dit is een enkel voorbeeld
Der nuttigheid van 't lezen,
Zoo zijn er eindloos velen;
En daarom, lieve kindren!
O leert toch vlijtig lezen!

Ei, meester! steek die booze plak
Maar in uw borst, of in uw' zak:
De knaap behoeft geen straf te vreezen,
Dewijl hij prompt zyn les kan lezen.

GOEDE BEGINSEL.

HEINTJE zag twee jongens vechten,
En zijn hart werd aangedaan;
Moet men een geschil beslechten,
Zei hij, door elkaër te slaan?
Foei! dat 's schande! zie die gekken
Rukken aan elkanders haar!
Zoo ze 't uit de hoofden trekken,
(En dat loopt maar groot gevaar)
Zullen ze allerijkslijst bloeden;
Want het vel gaat meê; dat 's wis:
Foei! dat noem ik zinloos woeden,
'K zeg dat het onmenschlijk is. —
En zoo nu die slechte knapen,
Neus en mond te barsten slaan,
Hoe staat dan de zaak geschapen?
Is 't verschil dan afgedaan? —
Neen; voor mij, ik volg de lessen,
Die papa mij onlangs gaf:
„Vuisten,” zei hij, „degens, mesen,
„Doen in een verschil niet af;
„Des moet elk 't gevecht misprijzen
„Want hoe men de zaak bezie,
„Reden kan alleen bewijzen,
„Wie gelijk heeft, deze of die.”

Elkaër, dus bij het haar gegrepen,
Te teisteren, met klap bij klap,
Verzeld van stompen, schoppen, nepen,
Verkondigt juist geen broederschap.

FREDERIK
Ziet gij, KRISJE! door dat trekje,
 Aan het bekje,
 Dat wat regter op moest staan,
 Is alleen de prijs me ontgaan.

KRIS.
 Maar wie zou op zoo iets reeknen?—
 'K zeg, het teeknen
 Is een moeilijke zaak;
 Toch, ik doe het met vermaak.

FREDERIK.
 Dat gloof ik; ik niet minder:
 'K heb wel hinder
 Dat ik, om zoo'n beuzeling,
 'T mooie prijsje niet ontving;
 Maar 't zal ook mijn' ijver sterken;
KRIS! 'k zal werken,
 Zoo naauwkeurig, dat gewis
 De eerste prijs voor **FREDRIK** is.

KRIS
 Ja maar, met een wisjewasje,
 Met een krasje,
 Met een stipje is 't all' verbruid.

FREDERIK.
 O, maar dat doet weinig uit:
 Ik maak toch dat wisjewasje,
 En dat krasje;
 Daar ik des voor zorgen zal.—
 Ijver, KRISJE! dat 's het all'.

Naij

De e

Naijver glanst op 't frisch gelaat
van deze jongelingen;
De een toont den andren hoe hij ook
naar de eerprijs durfde dingen.

De brave ANSELMUS las, nu onlangs, een courant,
En vond, (ik meen uit *Zwitserland*,)
Een allerbreedst bericht gegeven,
(En zeer nadrukkelijk geschreven)
Van zeker spook dat 's nachts verscheen,
Nabij een kerkhof (in 't gemeen
De plaats waar men 't gespook laat wezen)
Nauw'had de goede man dit valsch bericht gelezen,
Of zei: „ Zie daar alweér een blijk
„ Dat men de kinderen die zotte logenbladen
„ Met zorg onthouden moet” — ANSELMUS
had gelijk:
Het lezen van dat tuig kan kindren veelzins schaden:
'T geoefende oordeel, door ervarenis geleid,
Weet in die lasse, losse schriften,
Het kaf van 't goede koorn te schiften—
Smoor daarom, lieve jeugd! smoor uw nieuwsgierigheid,
Indien ze u aanvuurt om een newspaper te lezen:
Voor 't minst, vraag eerst, of 't u ook schadelijk kan
wezen.

By 't blazen van den geurgen sinook
Laat zich het nieuwsblad smaaklijk lezen:
'T wil ook wel bij elkandren wezen;
Het nieuws is vaak gelijk de rook.

WIMTJE schrikt als hij den nachtwacht
 ratelen en roepen hoort;
 En ziet hij hem bij geval eens,
 als de wind gaat WIMTJE voor.
 Maar waar is dat kind niet bang voor?
 als 't gesneeuwd heeft, in een sleë
 Om de dood niet! en in 't donker
 over straat? hy ging niet meê:
 Nu, de sleë, dat 's nog wat anders;
 maar den nachtwacht, dat 's tot spot.
 'K zeg, die WIM is voor zijn jaren,
 en zijn grootte, rijklijk zot!
 Zoude ik voor den nachtwacht bang zijn,
 daar hij zoo veel goeds verrigt?
 Als de nacht komt, roept hij, luidkeels:
Past toch op uw vuur en licht!
 Nu, dat 's toch wel deeglijk noodig;
 en dan verder, heel den nacht,
 Past hij zorglijk op de dieven:
 O! 't is wel een lieve wacht!
 Waakte hij niet, wel ik sliep niet!
 of papa niet; nu, dat 's één:
 En kan men met reden bang zijn
 voor die weldoet? — zeker neen.

*Bewaart je vuur en keersje well
Die roep is gansch niet kwaad;
Doch komt, hoe tijdig men hem doe,
Somtjids nog veel te laat.*

B

Een knaapje stond te garen,
 Bij 't werken van een' smid;
 Juist kwam ook daar zijn vader,
 En zeide 't knaapje dit:

✱ ✱ ✱

Weinig zou dees man verrigten,
 ware niet zijn ijzer heet;
 Schoon hij wonderen van krachten
 met den zwaren hamer deed',
 'T waar' vergeefs voor hem gellagen,
 en zich heel den dag vermoeid;
 Maar hem dienen de oogenblikken
 dat zijn ijzer duchtig gloeit:
 Daardoor, zoon! is hij het zinbeeld
 van den ijver, die wel slaagt,
 En, gelijk een welig boomtje,
 wenschelijke vruchten draagt:
 'T is vergeefs, als slaaf te slooven,
 zoo maar in het wilde heen.
 Als gelegenheden dienen,
 lieve jonge! dan alleen,
 Kan men winst van 't ijvren wachten,
 anders is 't vergeefs vermoeid:
 'T oogenblik dient waargenomen
 dat het ijzer duchtig gloeit,

✱ ✱ ✱

De knaap bedankte zijn' papa,
 En zeide: „Ik zal die les betrachten,
 „En mij wel zeer zorgvuldig wachten,
 „Dat ik niet anders dan op gloeiend ijzer sla."

Uw post is warmtjes, meester smid!
 Terwijl er niet veel smout op zit.
 Gij smeed, gemeenlijk, tot de dood,
 U uit de smidde in de aarde stoot.

Dees man houdt, met zijn rechterhand,
 Een mand vol brand;
 De bierkan in zijn linker hand,
 Tot lessching van zijn eigen brand.

B 3

De kunst vertoont, o jeugd! u op de naaste plaats,
Een kleine bezigheid, maar van een groote waarde.
Zoodra de zwartenacht zijn floers spreidde over de aarde
Waar' men gewisfelijk niet veilig op de straat,
Indien die zelfde duisterheid
Niet wierd' verlicht door kunstbeleid.

Wat zou de boosheid zich niet in haar gruwlen baden,
Zoo dikke duisternis haar voor het oog verborg
Van nijvre waakzaamheid! in spijt van alle zorg,
Wierd ieder nacht gekend aan gruwzame euvelda-
den;

De steden werden roversholen,
De moorders zouden zamen scholen.

Dank zij de maatschappij, die ook dat voordeel geeft!
Wie zou niet liaken naar een lid van haar te wezen!
Wie hadd' niet gaarne voor de boosheid niet te vreezen!
Wie zou niet willen zijn daar men genoeglijk leeft!—
Roem dan o jeugd! de maatschappij,
En breng haar iet van 't uwe bij.

Uw postje, goede slonsjesdrager!
 Wordt niet geacht, en geeft zeer mager,
 Schoon gij een nuttig werk verrigt,
 Daar gij de duisterheid verlicht.

M O E D E R.

TIJSJE zag een' oesterkooper
 balanceeren met zijn vracht;
 Lachte, en zeide: „ Ik at ze liever
 „ dan dat ik ze aan andren brag
 „ Sjouwen met een lekker kostje!
 „ Weg met dat verachtlijk postje!”

TIJSJE's moeder had haar' zoon,
 Hooren spreken op dien toon;
 Kwam, en, denkt men, heeft bekeven,
 Neen; maar deze les gegeven.

Hoor, zoon! wij dienen steeds elkaer.
 Die man is morgen nauwlijks wakker,
 Of melkboer, groenvrouw, slager, bakker,
 Staan weêr ten zijnen dienste klaar,
 Als of hij zelf dan heerschapp' waar'.

Die heden ons voor zich doet draven,
 Draaft morgen weêr op ons bevel.
 En, zoon! dat 's zoo volkomen wel
 Geschikt door 't Godlijk welbehagen;
 Zoo helpen allen alles dragen.

O goede moeder! uw waardij,
 Gaat alle schatten ver voorbij,

Loop regt toch met die lekkere vracht,
Van buur *Zelandus* aangebragt!
Of zijn het mogelijk *Texelaars*?
Om 't even; alles is thans schaars.

B E K E E R L I N G.

Het dartle, schalke KOOTJE
Had, vóór zijn zusjes sterven,
De aanspreekers duizend keeren
Bespot en uitgelagchen;
Ik weet niet om wat reden
Dat schalke KO hun befjes,
Hun lanfers, en hun mantels,
Geheel hun tooi, zoo zot vond;
Maar, na zijn zusjes sterven,
Waarvan men niet kan spreken,
Of 't knaapje zwemt in tranen,
Gebeurde dit niet weder;
Integendeel, ontroerde
Nu 't anders dartel knaapje
Op 't zien van zulke lieden;
Dan dacht hij aan zijn zusjes,
Ook aan zijn eigen sterven,
En KOOTJE was niet dartel.—
Het nevensstaande printje,
Bewaarde hij zorgvuld g';
Bezag hij meenigmalen,
En zei dan: „ Mooglijk morgen
„ Brengt zulk een man de boodschap
„ Dat KOOTJE is overleden.—
„ Elk oogenblik kan 'k sterven,
„ Des moet ik nimmer kwaad doen.”

De aanspreker noemt men, zeer verkeerd,
Een bode van den dood.
Een bode komt altoos vooraf;
Maar hij komt *na* den dood.

Maar nu is KOOSJE wel een kind,
 Dat zij deez' plaat zoo aaklig vindt;
 Zij ziet een me sch; des haren broeder:
 En daarvoor gruwte ze, als voor den dood,
 En smijt het hoofdjen in den schoot,
 Diep in den schoot, van hare moeder. —
 Hoor, lieve KOOSJE! hoor naar mij:
 Zoo'n man is ons van veel waardij:
 Hij oefent één der nutste taken;
 En hoe zou 't zwart en fineerig roet,
 Dat hij gestaëg behandlen moet,
 Hem niet zoo morfig kunnen maken?
 Lief kind! gebruik toch uw verstand!
 Gewis ontfonde er daaglijks brand,
 Zoo men den schoorsteen niet liet vegen:
 En hoe behendig afgerigt,
 Kwijt zich de veger van zijn' pligt,
 Al staan hem engte en hoogte tegen!
 Hij wringt, met knie en elleboog,
 Zich in den schoorsteen naar omhoog,
 Of zakt van boven naar beneden,
 En neemt het roet rondom zich weg;
 Of doet, met geestig overleg,
 (Vereischen 't zijne omstandigheden)
 'T krastijzer op-en neder-gaan;
 En hij doet alle plekjes aan
 Zoo dat men veilig weér kan stoken. —
 Veeltijds weet hij ook goeden raad,
 Voor een ellendig huislijk kwaad;
 Voor 't albedervend, lastig roken,

Nu rigtte KOOSJE 't hoofdjen op,
 En lag het printje bij haar pop.

Geen pijp of schoorsteen komt mij voor,
Zoo moeijik, of ik kruip er door,
Om 't roet volkomen weg te vegen. —
Ik ben der maatschappij een zegen.

Geenig zintuig heeft meer kuren
dan de smaak, die, nooit voldaan
Altoos haakt naar weêr iets anders,
en nauw' is 't er, of 't blijft staan
Hoe veel duizenden van mengfels
zijn voor haar niet uitgedacht!
Zeker' wordt een koopvaardijschip
met die menigte bevracht,
Zoo men van elk soun een lepel,
flechts een lood van elk gebrad,
Elk gestoof; van elk farceering,
confituur en taartje, laadt.
'T is de drek zelfs van een shipje;
't zijn de schalen van de kreeft,
Ja het zijn bedorven hazen,
die men Weelde te eten geeft:
Zoo men eens een' boer te gast hadd'
aan zoo trotsch een moede-disch,
'K wed hij walgde van de reuken;
'k wed hij kende vleesch noch visch.
Volgt intaschen uwe grillen,
rijken! maar bedenkt altijd,
Dat gij zondigt, zoo gij toelaat
dat uw broeder honger lijdt.
Door uwe overtolligheden
vinden vele 't daaglijksch brood;
Maar die u niet kunnen dienen
moet ge ook bijstaan in den nood.

Zoo, kokje! geeft gij zulke slagen
Aan 't soepje dat gij hebt bereid?
Dan is het noodeloos te vragen
Naar de oorzaak van uw vettigheid.

Zoo ict ons kan verbeelden,
(in allen deele waar)
Den aard van alle studie,
het is de metselaar:
Na hij het eerste steentje
gelegd heeft, voegt hij aan;
Van steentje slechts tot steentje
doet hij een' toren staan;
Hij zorgt maar dat elk steentje
bij 't vorig steentje past;
Zoo doet hij groote dingen
En zonder groote last.
Zoo, kindren! is de studie;
't begin is zeer gering;
Maar als men telkens bijdoet,
door naarstige oefening,
Bereikt men ras een hoogte
die elk bewondren moet,
Indien men slechts dat bijdoen
naar maat en orde doet:
Niet nu eens naar de sterren,
en dan diep in den grond;
Niet nu eens in het klooster,
en dan bi' kruid en lont.—
Kies wijslijk 't eerste steentje,
en blijf dan bi' de soort,
Zoo bouwt gij, zeer gemaklik,
tot torenshoogte voort.

Dat werkje vodert, metselaar!
Al legt gij steen voor steen:
Men zegt, gij dagdieft somtijds; maar,
Gij en de baas zijn één.

KLAAS zoude een beroep verkiezen,
 en wat meent gij dat hij koos? —

Maar, gij moet den knaap eerst kennen:

KLAAS was dom, liep schier altoos;

KLAAS had menig goeden meester
 in het een en aar gehad;

Maar, wat konden meesters baten,
 daar hij steeds te sussen zat?

Nu, die KLAAS dan, zou verkiezen
 eenig werk tot zijn bestaan;

KLAAS zag 't nevensstaande printjen,
 en dat beeldje stond hem aan:

„Vader! 'k wil zoo'n schilder wezen;

„dat 's een heer,” zei domme KLAAS.

„Zoek maar schielijk mij een' meester;

„of, noemt men hem mogelijk baas?”

De oude man begon te lagchen,
 om de keuze van zijn' zoon:

„Wel mijn domme Joris!” zei hij,

„wel dat kiezen staat u schoon!

„KLAAS gij hebt uw' tijd verflapen,

„of verwarweld; daarom, maat!

„Kunt gij nu niet keurig teeknen,

„dat gewis vóór 't schildren gaat:

„Maar ik heb, als zorglijk vader,

„op mijn beurt een keus gedaan,

„En ik ben op osledrijver

„voor mijn KLAASJE blijven staan.”

KLAAS gevoelde vaders keus,
 En keek droevig op zijn' neus.

Ik ſchep : dit is een ſchilders woord :
 Maar , brengt de ſchilder ſchepfels voort ?
 Geenszins : hij kan gedaante geven !
 Doch zoo hij ſchiep , dan gaf hij leven .

De kleine ANTOINE had zijn lessen prompt gekonnen,
 En daarmee zulk een print gewonnen,
 Als ge op de naaste bladzij' ziet;
 Maar zij behaagde ANTOINE niet:

*Wel foei! een timmerman! een man uit de achter-
 straten!*

Mama had, bij geval, haar' zoon dus hooren praten:
 Zij nam hem voor, en zei: „Hoor, kind!

„Dietimmerman, dien gij zoo regt verachtlijk vindt,
 „Maakt u een bedstee, stoof, een kas voor uwe kleed en;
 „Maakt u een' lessenaar, een tafel, duiven-vlugt,
 „Dat fraaije hoenderhok,” (hier liet ANTOINE
 een' zucht,)

„Kunt ge all' die dingen nu ontberen,

„Dan is hij die ze maker kan,

„Nog maar een nutteloos, toek geen verachtlijk
 man.”

ANTOINE kuste de printje, en zei: 'K zal mij wel
 wachten,

*Mama! zoo'n heven man niet naar zijn waarde te
 achten.*

Een van de beste onzer taken,
Is 't handwerk van den timmerman;
Hij levert ons een aantal zaaken,
Die men volstrekt niet missen kan.

Wij z e: *Mijn lieve Saartje die altijd.*

I.
Komt, kindren! luistert naar het lied
 Dat ik u zal doen hooren;
 'T geval is in ons dorp geschied,
 Voór dat gij werd geboren;
 Maar, mijn lieve kindren! maar,
 Evenwel is 't deeglijk waar;
 Dat kan ik u bewijzen:
 Doet vroeg, of laat,
 Zoo'n braave daad,
 Dan zal men u ook prijzen:
 Hoort wat in 't liedje staat.

2.
 De kinderziekte woede eens hier
 En 't kostte velen 't leven;
 Een meisje van een jaar of vier,
 Was juist niet opgegeven;
 Maar men zei, het lieve kind,
 Bleef voor al haar leven blind,
 Zoo niemand de oogjes likte;
 Een daad, gewis,
 Die aklig is,
 Waarvoor ook ieder schrikte,
 Behalve brave CRIS.

3.
 Dees was de broër van 't zieke kind,
 En zei: „Zou 'k dat gedoogen?
 „Mijn zusjen al haar leven blind!
 „Kom aan ik lik hare oogen:”
 En hij likte dag aan dag,
 Tot zijn lieve zus weer zag:
 Zie, dat 's trouwhart g wezen:
 Doet, vroeg of laat,
 Zoo'n braave daad,
 Dan wordt ge ook zoo geprezen,
 Als in mijn liedje staat.

'K ben een geboren vischerin,
 En dat 's maar netjes naar mijn' zin;
 Te *Scheveningen* is het goed,
 Schoon JAAP er duchtig werken moet.

Kindren! op de naaste prent
Doe ik u een' boer present;
Niet juist om u iets te schenken;
Maar, om u te leeren denken
Ook wanneer gij smaaklijk eet;
Denken 't geen men meest vergeet,

Visch wordt dikwijls zeer geprezen,
En dat moog' zij waardig wezen,
Met alle andere spijzen; maar,
Kindren! denkt ook aan 't gevaar,
Dat de stoute vischers-harten,
Met de ligte pinken tarten,
Op de zee, die als zij woedt,
Menig zwaar schip blijven doet.
Denkt hoe somtijds donkre nachten
Worden doorgebracht met wachten,
Dobbrend wachten, naar de visch,
Die niet eens voor handen is:
Denkt hoe alles is gewijzigd;
Hoe God alle menschen spijzigt,
Door dat de een voor d' andren werkt,
Waartoe Hij ook ieder sterkt.
Als gij eet, hebt die gedachten,
En ik durf gerust verwachten,
Dat ge een' eersten plicht vervult;
Dat gij dankbaar eten zult;
En ook biddend voor die menschen
Die voorzien in uwe wenschen,
'T geen somtijds gevaarlijk is,
En wel meest omtrent de visch.

Ik ben JAEP van *Scheveningen*;
 'K vang de visch met groot gevaar;
 'T is voor steeman lekkre waar:
 Dacht' hij maar om die ze vingen!

Het nevenslaande boertje spreekt.

Ik word om mijn gering gewaad,
Soms tijds belagchen en bepraat,
Doch 'k ben des onverschillig:
Mijn vader, die daar boven leeft,
Weet wat hij mij te dragen geeft,
Des draag ik 't ook gewillig.

Zijn wijsheid weet wat best mij voegt,
En daarom ben ik vergenoegd;

En daarom rijk te noemen:
'K weet dat ik duchtig peezen moet,
En echter op geen' overvloed
Van geid of goed kan roemen;

Maar 'k heb, als 'k in het ruime sop,
Als andren, met mijn bootje tob,
Dezelfde kans van vangen
Die de allerrijkste vischer heeft;
Ik leef van 't geen mij de arbeid geeft;
Wat zoude ik meer verlangen?

Waartoe toch dient een overvloed
Dien men, met angst, bewaken moet;
Op 't minst geritsel ons doet beven?
Weg weg! wat van den rijkdom zij,
De vergenoegdheid is bij mij
De beste schat in 't leven.

Al zie 'k er wat eenvoudig uit,
Dat doet toch juist niet aan mijn daden:
'K mark dikwijls met zo groot een buit
Dat velen zich daarmee verzaden.

Het schrandere K A A T J E,
Vroeg haar mamaatje,
Toen ze een *Molquerumsch* vrouwtje zag,
Dat haar bekoorde,
En toen zij hoorde,
Dat mode aldaar aan ketens lag,
Of zij na dezen
Molquerumsch wezen,
Zich mogte kleeden als die vrouw? —
Gewis niet, K A A T J E!
Zei haar mamaatje,
'K weet dat men u belagchen zou —
Maar hé! mamaatje,
Hervatte K A A T J E,
Die menschen sparen toch het geld,
Dat wij verspillen
Aan al' de grillen,
Die mode aan ons tot wetten stelt! —
Ja, zei Mamaatje,
Dat 's waar, lief K A A T J E!
Maar is *Molquerum* onze stad?
Of, zoudt gij wenschen
Een aantal menschen
Te zien, dat brood noch kleeding had?
„Och neen! mamaatje!”
Wel nu dan, K A A T J E!
Volg dan de mode, hoe die zij;
Dan, naar mijn oordeel,
Doet K A A T J E voordeel,
Aan de algemeene maatschappij.

Hoe men de kleederdragt verschikk'

Molquerum volgt geen oogenblik;

Daar blijft men, arm, gegoed, of rijk,

In kleederdragt zich zelf gelijk.

K zie altoos met een waar genoeg
De lieden die de baren ploegen,
Ter koopvaardij;
Of, door de schrik voor oorlogskielen,
De snoode hoop op buit ontzielen
Der kaperij:
Zij, in de daad, verdienen achting;
'T is bij hen meer dan pligtbetrachting,
Die ons voorziet
Van 't geen gewoonte ons doet bekoeven,
En dat voorzeker zou bedroeven,
Hadd' men het niet.
Hoe verr' een oord ook zij gelegen,
Het is een voorraadschuur van zegen
Voor Nederland,
Door dat matroos op zee durst zwerven;
Wat moeten wij niet al verwerven
Van zijne hand!
Daar hij den handelaar doet bloeijen,
Doet hij 's Lands welzijn tevens groeijen,
En 't geen hij doet
Is waarlijk meer dan pligtbetrachting;
Dat ook vermeerdert bij mij de achting
Die 'k voor hem voed:
Vrijwillig zwerft hij op de baren;
Hij kent de groote zeegevaaren,
Maar acht ze niet:
Mogt' men hem altoos zoo beschouwen!
Men zou hem meer in waarde houên,
Dan thans geschiedt.

De reis is volbragt, het gevaar is voorbij;
/ oo iemand een' dronk voegt, gewis voegt die mij;
Te meer drink, ik lustig, daar 'k willig besloot
Tot nog weer een togtje, met de aanstaande vloot.

Ziet, kindren! ziet met aandacht,
 Het nevenstaande schandbeeld,
 En vestigt in uw harten
 Diepe afkeer voor de misdaad,
 Die u daarbij vertoond wordt. —
 De dronkenschap is schandlijk:
 Zij hoont het Opperwezen
 Daar zij het reedlijk scheepsel,
 Door Hem zo hoog verheven,
 Vernedert tot de dieren.
 De dronkenschap berooft ons
 Van 't heerlijk denkvermogen,
 Het grootst geschenk des Scheppers;
 Zij doet de driften woeden;
 Maakt redelijke menschen
 Tot redelooze dieren. —
 De dronkenschap is schandlijk.
 Ziet op het beeld des senaadmans;
 Hij heeft geen zelfbewustheid;
 Den duren wijn verstort hij;
 Geeft guldens uit voor stuivers;
 De roover kan hem plondren,
 De schurk kan hem verleiden,
 Hij heeft geen zelfbewustheid;
 Zijn zaken laat hij varen,
 En, is hij uitgeslapen,
 Dan is hij ziek, onlustig,
 En onbekwaam tot werken:
 Zoo schandelijk, zoo schadelijk,
 Is dronkenschap, mijn kindren!
 Veracht ze des; verioeit ze;
 Vervloekt ze als hoogst afschuwlijk.

Dees storte in zijne keel
Reeds meer dan al te veel;
Nu is hij buiten staat,
En stort den wijn op straat.

D

Koosje had een poppig jukje,
 poppige emmertjes er aan;
 Daarmee liep ze door het huis heen,
 bleef voor ieder kamer staan;
 Riep, zoo als zij 't menigmaal
 van de melkvrouw had gehoord;
 Vulde potjes, gaf ze weder,
 telde 't geld, en ging weêr voort.
 Toen ze nu bij haar mama kwam,
 zeide deze: „Hoor, boerin!
 „Dat gij 's morgens zoo heel laat komt,
 „is maar gansch niet naar mijn' zin
 „Eer het zeven is geslagen,
 „moet gij hier zijn; hoort gij dat
 „Want gij komt toch reeds ten viere,
 „ligt wel vroeger, in de stad.”
 Hé, mammatje-lief! zei koosje,
 slaapt een melkboerin niet meer?
 „Neen, mijn zoete koos!” was 't antwoord;
 daarop zeide koosje weêr:
 Maar, mama! zie eens dit printje!
 dat ik zuinigjes bewaar:
 Zou dat meisje dan gezond zijn? —
 „Zeker, kind-lief.” — *Hé dat 's raar!*
Toch gezond, en weinig slapen! —
 „Hoor mijn liefje!” zei mama,
 „Volg die menschen, als gij groot zijt,
 „in hun wijz' van leven na.
 „Slaap als 't nacht is, tot het dag wordt;
 „werk als 't dag is, tot den nacht.
 „Dan zult ge ook gezond zijn, koosje!
 „want dan hebt ge uw' pligt betracht.”

Mijn post is zeker zeer gering;
Doch ze is gewigtig, naar mijn gissen:
Men vraag' de lieve kindren slechts,
Of zij de melk wel wilden misfen.

Z E K E R E Z O O N S.

Hoort eens, lieve jonge knapen!

'k bid u, hoort eens naar mijn' raad.

'T vrouwtje dat u hier vertoond wordt,

noemt gij vaak, *een lastig kwaad.*

'T is wel waar, het stoort u somtijds

daar gij zijt; maar is 't gewis,

Dat daarom dat werkzaam vrouwtje,

door dat doen verachtlijk is?

Zoo gij dat stelt; o! dan dwaalt gij!—

Hoort, mijn zoons! 't is ongezond

In de stof en drek te leven;

want het vuil komt in uw' mond.

Als gij eet, en drinkt, en ademt,

verder slokt gij 't in, en ziet,

Gij vervuult daardoor uw ligchaam;

uwe vochten deugen niet,

En daaruit ontstaan, voorzeker,

ziekten, op het hoogst geducht.

In een kamer die vol drek is,

is ook een bedorven lucht,

En in zulk een lucht te leven,

doet gewislijk niet dan kwaad;

Een en ander is de grondslag,

lieve zoons! van dezen raad:

Houdt uw ligchaam en uw kamer,

all' wat gij behandelt, schoon:

Geeft, zoo mogelijk, die 't voor u doen,

pog geschenken bij haar loon.

De stof nam zeker de overhand,
Hielde ik niet vlijtig 't huis aan kant :
Men moog' mij daarom lastig noemen ;
Maar de uitkomst zal mijn werk toch roemen.

J O N G E
B E E S T E N V R I E N D.

Als kleine **PIET**
Een' jager ziet
Dan toont hij zich verbolgen;
Dat lieve kind,
Die beestenvrind,
Zou zelfs geen vlieg vervolgen;
Maar lieve **PIET**
Denkt zeker niet,
Om 'tware nut van 't jagen;
Dat men, uit nood,
Verjaagt en doodt
Die beesten, die ons plagen;
En lieve **PIET**
Beseft ook niet
Dat we ook van vogels leven,
Die de Opperheer,
Bij zoo veel meer,
Ons heeft tot spijs gegeven;
Maar 't lieve kind,
De beestenvrind,
Verachtte vrij *die* jagers,
Die, niet uit nood,
Ook niet om brood,
Neen, maar als beestenplagers,
Als moordenaars,
Verwenscht barbaarsch,
Tot tijdverdrijf slechts jagen;
Dus moet het kind,
De beestenvrind,
Eerst naar het oogmerk vragen,

Geen felle kou', geen guur faifoen,
Kan mij in 't jagen hinder doen;
Ook komt geen vogel onder 't fchot,
Of ik beflis terftond zijn lot,

LUC.
Zie hier eens, maat JAN! voorgeen pakhuis met geld
 Verkoop ik dit printje,

JAN.
 Wel'k biedt u geen speld.
 Een smerige slager! weg weg met den vent!
 Neen 'neen, LUCJE! een vischboer, dat noem ik een
LUC. prent.
 Maar vleesch is toch beter.

JAN.
 Neen, LUCJE! dat 's mis.
 Ik hou juist van vleesch niet.

LUC.
 En ik niet van visch.
JAN.
 Maar visch is toch lekker.

LUC.
 Maar vleesch is gezond,
 En lekker niet minder.
JAN.
 Weg LUC met uw' mond!
 Gij weet niet wat goed is.

LUC.
 Neen, gij weet er van!
JAN. (Vinnig.)
 Ja, visch is het, visch is het!

LUC.
 Vleesch is het, JAN!
JAN.
 Loop, gekje! leer beter.

LUC.
 Ik loopen! loop jij;
 En schielijk, of 'k schop je, en je vischboer er bij.

* * *

Zie daar een' twist, die men te dikwijls voor ziet vallen;
 Dan, ach! de zotste twist. Hoe aaklig waar 't gesteld,
 Hadde alles ééne kleur; kostte alles 't zelfde geld,
 Voldeede één spijs den smaak van allen.

Door mij wordt moord bij moord bedreven;
'K ben dus een dienaar van den dood;
Maar ook, (is zulks niet vreemd en groot?)
Een spijsbezorger van het leven.

T E V R E D E N

V O E R M A N.

Hoort mij eens, lieve kindren!
Men zegt (maar 't is een logen):
Elk mensch heeft iets te klagen,
Elk mensch is niet te vreden,
Hoe hij dan ook geplaatsd zij;
Maar kindren! 't is een logen;
Want ik ben wel te vreden;
'K heb 't zeker' niet gemakkelijk;
Ik moet door wind en koude,
Door hagel, sneeuw en regen;
Maar zou mij dat doen klagen?
Er moeten voerlui wezen;
En ware ik nu geen voerman,
Zou 'k dan geen hindernissen,
Of iet verdrietliks kennen?
Wel zeker zou 'k die kennen;
Want ieder heeft de zijnen,
Wat zijn beroep moog' wezen;
En waarom dan geen voerman,
Gelijk ik ben, gebleven?
Hoort, voerman, werkman, koopman,
Bij God is alles 't zelfde.
Bij ons is 't kleine vraagje,
Of men zijn post wel waarneemt;
Dan is men, in den hemel
Van even groote waarde;
Wel nu dan, ik ben voerman,
'K betracht mijn' pligt als voerman,
En dan behaag ik Gode,
En daarom ben 'k te vreden.

'K hoor dikwijls 't volk, schoon *in* den wagen,
 Nog over wind en regen klagen;
 En ik, voor wind en regen bloot,
 Ik bid nog om mijn dagelijks brood.

~ Een kind vraagt.

Vader! daar stond *Babbelaar*,
 vlak voor onze deur te preken;
 Weet gij, vader-lief! die man
 die zoo raar op rijm kan spreken.
 Hij vertelde, ik weet niet wat,
 van den oorlog, van de vrede;
 En dan zei hij weêr, op rijm:
'T bloedig zwaard keert in de schede.
'K hoorde van een' ijsgang ook,
en van dammen en van dijken;
 Dan weêr rijmen: *Dijk en dam,*
moesten voor den vloed bezwijken.—
 Vader! is het alles waar,
 dat die rijmer heeft geschreven;
 Dan zou 'k ook, zoo nu en dan,
 mij zijn blaadje laten geven,
 Maar ik weet nog hoe men mij
 met dat boekje heeft bedrogen;
 Alles wat men had verteld
 dat er in stond, was gelogen;
 Zie, en dat 's geheel niet mooi;
 dan kan 'k wel wat anders lezen.
 Zeg, papa! zou 't met dien man
 ook maar zoo wat gekheid wezen?

* * *

Zoon! de man heet *babbelaar*.
 Snappers spreken zelden waar.

Ik win mijn kostje langs de straat;
 Doch 'k zou mischien niet veel verkoopen;
 Riep 'k slechts 't geen in mijn blaadjes staat;
 Maar 'k laat er rijntjes onder loopen:

MATHIJS tuurde op de beeldtenis
 Van een *Cylonsch soldaat*,
 En zei: „Of die verschriklijk is!
 „Wat ziet hij ijslijk kwaad!
 „Wat is hij zwart! en wat een piek!
 „En nog een dolk! ik zeg,
 „Indien hij leefde, al ware ik ziek,
 „Nog liep ik voor hem weg.”
 Maar **THIJSJE**'s vader sprak: Waart gij
 Geboren in *Cylon*,
 'K wed u dees man, al leefde hij,
 Toch niet verschrikken kon.
 Zijt ge ook voor onze ruiters bang?—
 „Wel neen, papa! al waar 't...”
 Hun label is toch vreeslijk lang,
 En voeg daar bij hun paard,
 Hun paar pistoolen, karabijn.—
 „Ja maar, dees man is zwart:”
 Wel zwart zoudt ge in *Cylon* ook zijn:
 Hoor knaapje! niet uw hart
 Zou bang zijn, zoo gij deez' soldaat
 Ontmoettet, dat's bepaald;
 In 't hoofd van **THIJSJE** schuilt het kwaad,
 Dat kleine hoofdje dwaalt.
 Het vreemde alleen maakt u vervaard;
 Want, lieve zoon! 'k vertrouw,
 Dat voor een' ruiter op zijn paard
 't *Cylonsche knaapje* ook schrikken zou.

Zag men dit printje eens in *Cy'lon*,
 'K wed niemand wilde 't koopen:
 Maar waar' 't de beeldtenis van een' *Europeaan*,
 Men zou er, in *Cy'on*, ligt' mijlen ver om loopen.

'T is niet alleen' het grootte,
Of het verstommend kleine,
'T is niet alleen' het schoone,
'T zijn niet alleen' de weefsels
Der onderscheiden din en;
'T zijn niet alleen' de vormen;
'T zijn niet alleen' de kleuren,
Waaraan wij 't alvermogen,
De goedheid en de wijsheid
Van 't Opperwezen kennen;
Neen, kindren! zijn bedeeling
Van menschen en van landen,
Doet ook ons Hem bewondren;
Want, kindren! die bedeeling
Is mede ontelbaar anders:
Daardoor zijn wij verbonden;
Elk heeft den andren noodig;
Want de een heeft een bekwaamheid,
Die de andre, wat hij aanwend',
Onmogelijk kan verkrijgen;
Het eene land geeft vruchten,
Die, wat men bouwe of kwecke,
Het andre niet kan geven:
Een overtuigend voorbeeld
Vertoont zich op het printje
Dat aan uw regterhand is.
Verbazend verr' gescheiden
Is *China* van *Europa*,
En toch in de *Europeër*
Aan den *Chinees* verbonden,
Zoo om zijn porceleinen,
Als om zijn thee en appen.—
Ontelbaar zulke banden,
Die mensch en mensch verbinden,
Heeft de Eeuwige gestrengeld.

Grootsch op mijn keurlijk porcelein,
Dien 'k altoos daarin voor,
'T is boven goud en zilver rein
En digt, al schijnt het door.

E

Kinderen! de naaste print
 moet gij zorgelijk bewaren;
 Zij vertoont niet slechts een' *Rus*,
 maar een' *Rus* van voor veel jaren;
 Nu is hij geen *Rus* als toen;
 toen was hij volkomen *wilde*,
 Daaglijks jagende op 't gediert',
 waarmee hij zijn' honger stillde;
 Schier geen kunst was hem bekend,
 ook niet die van te oorelogen!
 Kunst die men, hoe haatlijk wreed,
 om des noods wil moet gedogen.
 Viel de *Rus* zijn' vijand aan,
 of, indien hij zich verweerde,
 'T was met pijl en boog en knods,
 dat hij den belager keerde.
 Thans volgt de eertijds woeste *Rus*
 't licht van Godsdienst en van rede;
 Schikt zich, in de maatschappij,
 naar de *Europeaansch* zeden:
 Ook de kunsten oefent hij;
 en dit all' heeft hij verkregen
 Door den *Grooten PETER*, vorst
 van de *Rusfen*, hun ten zegen,
 Deze vader van zijn volk
 kwam bij ons de scheepsbouw leeren;
 Men zag hem als ambachtsman,
 onder de ambachtsliên verkeeren.
 In dien arbeid onderrigt,
 trok hij weder naar zijn staten,
 Waar hij toen de werkbaas was
 van zijn ijverige onderzaten:
 Zooveel kan beschaving doen;
 zoo, mijn kindren! zal, na dezen,
 Eenmaal alle volk beschaafd
 als de *Europeanen* wêzen.

Heb ik gebrek aan voedsel,
 mijn boog verschafte het mij;
 En moet ik oorlog voeren,
 ik voeg mijn' knods er bij.
 E 2

T O T

Z I N D E L I J K W E Z E N.

Toonde ik, op een der voorge blaën,
O jeugd! u 't schroomlijk onheil aan,
Dat uit de onreinheid wordt geboren;
De nevenstaande *Muzelman*,
Verstrekt ten nieuw bewijs daarvan;
Wil daarom nog eens naar mij hooren.

De *Turk*, ook *Muzelman* genoemd,
Is door zijn' rijkdom min beroemd,
Dan door zijn morsigheid misprezen;
Zijn traagheid, die geen weêrgaë heeft;
Maakt dat hij op een' drekhoop leeft;
En wat kan daar 't gevolg van wezen?

Wat anders dan hij vaak ervaart?
Dan dat hij 't ijslijk gloeiend zwaard
Der pest zijn broederen ziet slagten?—
O jeugd! verwerp mijn' raad toch niet!
Zoo dikwijls gij deez' print bezieet,
Moet gij de morsigheid verachten.

Gemak en wellust toegewij d,
Is mij de zegenende vlijt,
Bijna geheellijk onbekend;
Dit stort mij dikwijls in elend.

Zamenpraak.

Maar, **PIET!** is dat vragen! wel wisis 't een man.
PIET.

Maar zie eens die ruigte! foei! 'k gril er puur van.
FERDINAND.

Gij grilt als een gekje; hadd' gij maatje **PIET!**
 Mijn boeken gelezen, gij grildet nu niet.

PIET
 Wel spraken uw boeken dan ook van dien vent?

FERDINAND.
 Ja zeker; en 'k heb heel *Straatdavids* in prent.

PIET
Straatdavids, zoo is het, zoo heet ook zijn land;
 Maar heeft ieder man daar een pijl in de hand?

FERDINAND.
 Loop, gek! dat wil zeggen, hij leeft van de jagt;
 'T gedierte is zijn voedsel, zijn kleedren han vacht;
 En die heeft hij noodig.

PIET
 Waarom dan?

FERDINAND.
 Wel, **PIET!**

De lente, de zomer, de herfst kent hij niet;
 Bij hem is het winter 't geheele jaar door.

PIET
 Wel 'k bleef in een land niet daar 't altijd zoo vroor.

FERDINAND.
 Daar is hij gewend aan; en hoor nog wat meer:
 Indien men hem wegzond, hij keerde ras weér;
 Zoo sterk, zegt mijn vader (en die heeft verstand),
 Is elk in 't bijzonder verknocht aan zijn land;
 En hadd' men die zucht niet, dan, naar allen schijn,
 Zou 't menschedom, bij hoopen, steeds zwervende zijn.

God plaatste me in een koud klimaat;
 Maar gaf mij ook een warm gewaad,
 En maakte mij van herten aard,
 Des ben ik voor geen kou' vervaard.

GEORGE zei: „ Ter zee te varen
„ Moge loflijk zijn en goed;
„ Maar, och hé! die groote baren
„ Zijn zoo dikwijls dol verwoed;
„ Smijten somtijds 't grootste schip
„ Als zoo'n veertje op strand of klip:

„ Maar, zoo 'k admiraal mogt' wezen,”
(Hij bezag de naaste prent),
„ Zie dan zou 'k zoo erg niet vreezen;
„ Want het volk, dat 's toch bekend,
„ Laat er dikwijls 't leven bij,
„ Maar zoo'n man loopt meestal vrij.”

Zoo zei GEORGE; maar, mijn kindren!
GEORGE dwaalde; want geen stand
Kan, op zee, 't gevaar vermindren,
Of het houden aan den band;
Neen; maar de admiraal is één,
En veel duizenden 't gemeen.

Hadde ieder vloot vele admiralen,
Men zage er meer 't gelag betalen.

Matroos en soldaat
Vereeren 't gewaad
Waar in ik mij steek;
Zij vliegen als 'k spreek:

Maar stormen en zee,
Die lagchen er mee:
Geen aanzien, hoe groot,
Beveillgt in nood.

„**E**i, vader! zie dien *Pool* eens!
 „Dat 's wel een vreemde kleeding;
 „Geheel weêr op zich zelve.
 „Zeg mij eens, lieve vader!
 „Hoe komt het dat de menschen
 „Niet eveneens gekleed zijn?”

Dat was de vraag van ALBERT;
 En dit was vaders antwoord:

Vooreerst, mijn lieve vrager!
 Verkiezen zich de volken
 Een kleed naar hun klimaten;
 Een peltig in de koude,
 Een dun in heete landen:
 Dan ligt in dat verschillen
 Ook weêr des Scheppers wijsheid,
 Zoo als in het verschillen
 Van oogen, wezenstrekken,
 Van tongval, stem, en schrijfhand;
 'T weert ongelegenheden,
 Die talloos zouden wezen;
 'T voortkomt bedriegerijen,
 En ja een aantal gruwlen;
 Nu kent elk volk-zijn' broeder,
 Zijn' vriend; maar ook zijn' vijand;
 En dat was hooglijk noodig:
 Dank daarom 't Opperwezen
 Voor deze wijze schikking;
 En wat ook roept den mensch niet
 Tot loven en tot danken!

Mijn land, dat vruchtbre velden heeft,
 En overvloed van granen geeft,
 Is, even daarom, menigmaal,
 Geteisterd door het oorlogsstaal.

'K vroeg onlangs een bevallig kindje
Om nevenstaande *Turksche vrouw*:

„Neen zeker niet,” was't antwoord, „vrindje!

„Die print bewaar ik wat getrouw.”—

En waarom die juist? vroeg ik weder.

„Wel,” zeide zij,

En liet een' zucht, beminlijk teder:

„Uit medelij’.”

„Hoor: moeder heeft mij voorgelezen,

„Dat alle *Turksche vrouw* slavin

„Van haren eigen man moet wezen,

„En dat 's geheel niet naar mijn' zin:

„Zij mag geen' andren man aanschouwen;

„Dat 's haar ontzegd:

„Ook komt zij nergens dan bij vrouwen;

„Is dat niet slecht?

„Zie daar, nu heb ik u doen hooren

„Waarom ik u, mijn goede man!

Dat printje, dat u kan bekoren, . . .

Volstrekt onmooglijk geven kan:

„Het doet mij mijn geluk beseffen;

„De tirannij

„Die haar verdrukt, zal mij niet tressen,

„Want ik ben vrij.”

☆☆☆

Verrukt door het beminlijk wicht,
Heb ik, ter harer eer, deez' regeltjes gedicht.

'K ben , volgens mijn gewaad ,
Een vrouw van staat ,
Maar eigenlijk ben 'k , als *Turkin* ,
Mijn mans slavin .

Lieve kinderen! leest met aandacht,

't geen ik onder 't printje schreef,
Dat ik, bij zoo heel vele andren,

thans u ook in handen geef:
Die *Hongaar* ontvangt, met blijdschap,

't rijksbesluit ten wreeden strijd;
Maar, verdient hij daarom achting?

neen! de krijg, die hem verblijd,
Is een geestel voor het menschedom;

daarom is het ook gewis,
Dat die onbezonnen snorket

een verachtlijk schepsel is.
Zou hij held zijn! neen, mijn kinderen!

helden wenschen d'oorlog niet,
Schoon gij ze, als zij *moeten* strijden,

onverschrokken vechten ziet.
De oorlog is alleen noodzaaklijk,

als de vrijheid wordt belaagd,
En als eindelijk haar belager

noch naar wet noch reden vraagt;
Dan, dan trekken ware helden

siddrende en met smart te veld.—
Die verlangt naar 't bloed vergieten

is een wreedaard, maar geen held.

Ieder schrikt voor mijn geweld,
In het bloedig oorlogsveld;
Ook ontvang ik met hartverbljden,
'T rijksbesluit om weer te krijden.

CRISJE zei: „Ik geef mijn prentje,
 „Met dat *Candiasche ventje*,
 „Voor een lekker peertje weg;
 „Want ik zeg,
 „Dat ik gruw voor 't bloedvergieten,
 „Van die geen die pijnen schieten.
 „Aan de punt met gif besmeerd.
 „Wie begeert,
 „Kom maar! wie begeert mijn prentje,
 „Met dat *Candiasche ventje*!
 „Voor een peer, gelijk ik zeg,
 „Geef ik 't weg.”—

Hoor eens, sprak ik, 't is te prijzen,
 Dat ge uw' afkeer wilt bewijzen,
 Voor een' list die ijslijk is;
 Ja, maar CRIS!

Is het *Candiasche ventje*,
 Op 't bij u verachtlijk prentje,
 Om dien list alleen gehaat?

Beste maat!

Weg dan ook met all' de helden,
 Daar uw boeken grootsch van melden;
 Want die zijn, 't geen gij vergeet,
 Even wreed:

In riviere gif te mengen,
 Dus een' vijand omtebrengen,
 Door zijn drinken; hoe is dat?—
 In een stad

Huizen in den brand te steeken,
 Waar, uit angst, is ingeweken;
 Mijnen, bommen . . . o ik gril! . . .
 „Zwijg maar stil!”

Zei de knaap, en bergde 't prentje,
 „Onze helden, en dat ventje,
 „Zijn, ik zie het tot mijn leed,
 „Even wreed.”

Die mij niet kent zegt, ik ben wreed,
 Om dat mijn wapens mij verschrikkelijk doen wezen;
 Maar mensch en dier doen mij voor hunne roofzucht
 Dus draag ik wapens tot mijn leed. [vreezen]

82 L E E R Z A A M G E S P R E K
T U S S C H E N E E N ' V A D E R E N Z I J N ' Z O O N .

Z O O N .
I s ' t w a a r l i e v e v a d e r ! d a t m i j i s v e r t e l d ,
V e r k o o p t m e n d e m e n ſ c h e n , d i e z w a r t z i j n , v o o r g e i d ?

V A D E R .
D i e z w a r t z i j n a l l e e n n i e t .

Z O O N .
A l l e e n n i e t !

V A D E R . * N e e n k i n d !
D a a r m e n o o k w e l b l a n k e n t e r m e n ſ c h e n - m a r k t v i n d t ,

Z O O N .
O c h , v a d e r ! d a t ' s i j s l i j k !

V A D E R .
D a t i s h e t , m i j n z o o n !
V o o r z e k e r v e r l i c h t i n g t e n g r i e v e n d e n h o o n .

Z O O N .
D e z w a r t e n , d a t g i n g n o g ; m a a r b l a n k e n , d a t ' s f l e c h t !

V A D E R .
H o e ! z w a r t e n d a t g i n g n o g ?

Z O O N .
J a , v a d e r ! d e k n e c h t
Z a g , w e e t g i j ! d a t *Moortje* , d a t m o e d e r m i j g a f ,
E n z e i : „ A l l e z w a r t e n z i j n z w a r t t o t h u n ſ t r a f ;
„ ' T z i j n z o o n e n v a n *Cain* , e n d i e i s v a n G o d
„ G e t e e k e n d a l s m o o d e r . ”

V A D E R .
D e k n e c h t i s e e n z o r ,
E e n ſ p r o o k j e s v e r t e l d e r : d i e z w a r t h e i d o n t ſ t a a t
U i t d e i j s l i j k e h i t t e v a n ' t *Ooſtersch* c l i m a a t ;
D u s i s z i j n a t u u r l i j k . ' T c l i m a a t v a n e e n l a n d
M a a k t m e e r d e r o f m i n d e r d e m e n ſ c h e n v e r b r a n d :
T e n b l i j k e d e *Turken* , d e *Franſchen* , e n w i j :
M e e r o n s w a a r t s , t e b l a n k e r .

Z O O N .
P a p a ! i k b e n b l i j
D a t g i j d i t g e z e g d h e b t ; i k d a c h t h e t o o k a l . —
H e t z w a r t - z o u e e n ſ t r a f z i j n ! D e k n e c h t s z i j n t o c h m a l !

De slavernij, waarin ik leef,
 Ware, ook hoe zwaar, nog wel te dragen;
 Maar ach! mijn meester doet mij klagen,
 Dewijl ik voor zijn wreedheid beef.

VAN EEN'

JONG' LEZER.

'K lees nu voor de derde keer
De geschiednis der *Romeinen*,
En, hoe vreemd het moge schijnen,
Nog leg ik het boek niet neêr,
Dan met brandend harstverlangen,
Om mijn taak weêr aantevangen.

Toen dat roemrijk volk bestond,
Was 't nog een heel andere aarde;
Was de deugd noch hoog in waarde,
En, schoon men tirannen vond',
Dezen moesten toch bezwijken:
Vrijheidsliefde deed hen wijken:

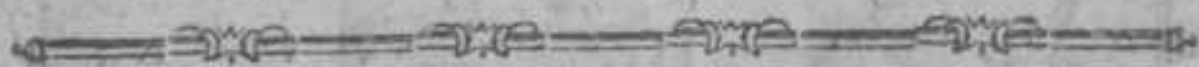
Rome was een school van kunst,
Van geleerdheid, en van helden,
Die hunn' roem in daden stelden;

Nimmer in der grooten gunst. —
'K heb nu reeds zoo veel gelezen;
Dat ik een *Romein* wil wezen.

Mijn dapperheid, die mij van vorst bij vorst deed vreezen
 Mijn kunstvermogens, mijn verstand!
 Mijn vrijheidsliefde, en trouw voor volk en vaderland;
 Dat all' doet mij onsterflijk wezen.

TEUNIS had een koe gegroet,
 Met het ligten van zijn' hoed:
 JANTJE vroeg hem naar de reden
 Van die vriendlijkheid: „ Wel heden!
 Zei de boer: „ Jij, jonge kwant,
 „ Hebt, geloof ik, klein verstand.
 „ 'K groet de welvaart van den lande!
 „ Weetje dat niet? wel 't is schande!
 „ Denk eens wat de koe ons geeft,
 „ En groet haar dan ook beleefd.”

D E O S.

Het dier spreekt.

'Kben 't zinbeeld der weldadigheid,
 Hoe zorgelijker men mij weidt,
 Hoe meerder ponden 'k ook zal wegen;
 Voor dien mij weldeed grooter zegen:
 'K vergeld in vleesch en nuttig smeer,
 Veelvoudig dien mij heeft gegeven.

Zoo keert in 't woelig menschlijk leven,
 Een weldaad tot den dader weêr.

De koe geeft voor wat hooi en gras,
Op tafel spijs en drank, en schatten in de kas.

87

Hoe ruimer de os te grazen heeft,
Hoe meer hij na zijn' dood ook geeft.

JAN gaf MATHIJS het nevenstaande printje:
 'K hou van geen' vos, 'zei hij, 'k hou van geen' dief.
 Ik wel, sprak THIJS; geef mij maar 't mooie printje;
 Ik heb den vos, om zijne sluwheid, lief:
 En waarom, JAN! is 't arme dier een dief?

JAN.

Zie in zijn' bek.

MATHIJS

Och, JAN! de honger deed hem jagen;
 Vergeef het hem! gij hebt uw' broër toch lief?

JAN.

Mijn broër! gewis: maar is mijn broër een dief?

MATHIJS.

Uw broër gaat ook, en *niet* uit honger, jagen.

DE WOLF.

Wanneer de sneeuw het aardrijk dekt,
 De vorst gebrek aan prooi verwekt,
 Dan is de wolf het meest te duchten,
 Sluipt hij in dorpen en getuchten,
 En waagt zich daar, waar menschen-kracht
 'T gevaar van zijne beet veracht:
 Zoo spoort gebrek soms tot bedrijven,
 Die we op de lijst der misdâan sehrijven.—
 Gij, die in dezen vonnis slaat,
 Geef acht op de oorzaak van het kwaad,

Met moeite wordt het hoen voor vosjes tand behoed; 89
Daar sluwheid bij het dier gebrek aan kracht vergoedt.

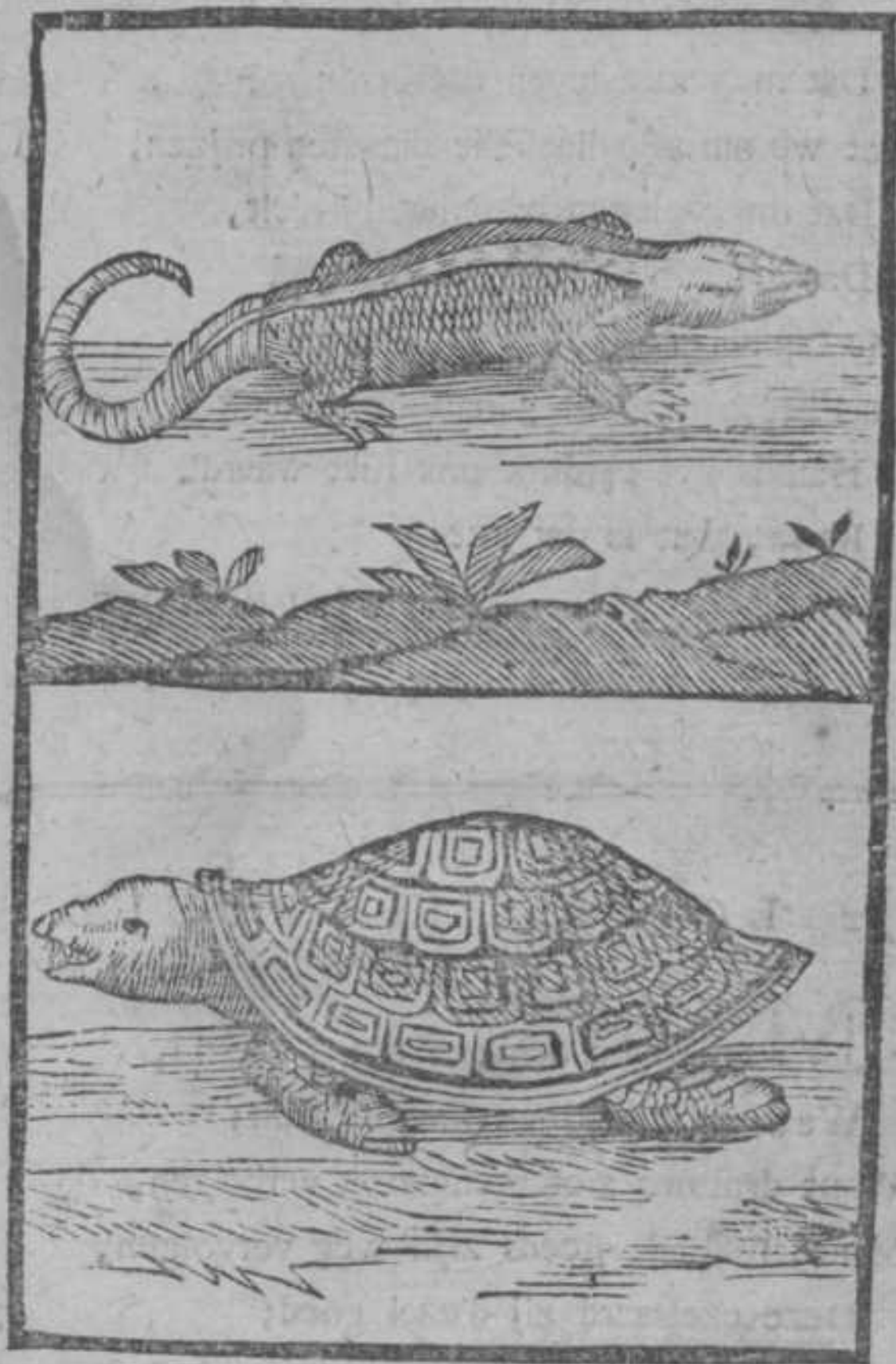
De wolf doet uit den aard geen leed;
Maar honger maakt hem gruwzaam wreed.

Een lieve kleine snapper,
 Zag, op de naaste bladzij',
 Den hagedis, en las ook
 De regels, boven 't printje:
 Toen vroeg hij aan zijn' vader:
 „Waarom schiep toch de Schepper
 „De dieren die verslinden?”
 Maar waarom, was het antwoord,
 Noemt men ze juist verslindend,
 Daar zij, op hunne wijze,
 Zich onderhoud verschaffen?
 Dat doen ook andre dieren;
 Dat doen de vischen, vogels,
 Ja, 't zelfde doen de menschen.

DE SCHILDPAD.

Waarde kindren! ziet de schildpad,
 die ik u vertoon in prent;
 'T schubbig dekfel, dat hij meêvoert,
 hoedt het dier voor veel ellend;
 Schoon een wagen op hem reed',
 Het verwekte hem geen leed.
 Tracht uw ziel ook zoo te wapnen,
 met de onöverwinbre deugd;
 En maakt met die taak een' aanvang
 nu reeds in uwe eerste jeugd.
 Door de deugd zijn wij bestand,
 Voor verdrukking's ijeren hand.

De gestaarte hagedis
is verschrikkelijk voor de visch.

Op 't minst gevoel van ongemak,
'Trek ik mijn' kop snel onder dak.

'K weet iets dat men in waarde houdt,
 Dat men zijn leven toebetrouwt,
 Dat we om zijn slaafische diensten prijzen,
 Dat onzen lagen hoogmoed streelt,
 Dat in de haatlijke eere deelt
 Die tafelschuimers ons bewijzen;
 En als het lang genoeg ons leven heeft gespaard,
 Dan is het eindlijk ons niet waard'.
 Ra ra, wat is dat iet?

UITLEGGING.

Een paard.

'T LOFFELIJK GEDULD.

M en roemt den ezel om 't geduld,
 Waarmee hij zijnen pligt vervult;
 Want druilloor ziet men nooit verbolgen,
 Maar, suffend, steeds zijn' weg vervolgen,
 Deze ezelsaard zij d'ezel goed;
 Maar als 'k dien in een mensch ontmoet,
 Kan 'k zijn vernuft niet hoog waarden:—
 Dees moet geduldig zijn door kracht van redeneeren.

Om de vlugheid en de kracht,
Wordt het paard alom geacht.

93

Mijn pad loop' regt of 't loope krom,
Ik ga maar voort, en zie niet om,

Als 't egelzwijn een' vijand ziet,
 Dan vlugt het niet,
 Poogt ook niet, vechtend, te overwinnen,
 Maar trekt zijn kop en pooten binnen,
 Legt zich, dus rond,
 Als zonder leven op den grond:
 En of de vijand toch een' aanval mogte wagen,
 Zet het, rondsom het lijf, zijn borstelpennen uit,
 Zoo dat de vijand stuit,
 Zich kwetst, en, zo der slag of stoot, wordt afgeslagen,
 ☆ ☆ ☆

List baat niet zelden meer dan moed;
 Vooral, daar overmagt voor d'uitslag vreezen doet.

F A B E L.

Schoon 'k wel ben van denzelfden aard
 „ Als de egel, ' hoorde ik eens een ijzervarken zeggen,
 „ Moet hij zich toch bij mij ootmoedig ned rleggen;
 „ Elk mijner pennen heeft de langte van een zwaard,
 „ De scherpte van een dolk, de hardheid van het ijzer.
 „ De borstelpen is, zoo 'k vertrouw,
 „ Hoe dom hij zijn moge, ook wel wijzer,
 „ Dan dat hij zich zoo waard' als ik ben stellen zou. —
 Naauw' had hij dit gezegd, of werd ter neêr geslagen:
 Juist om zijn pennen zelf, en d'egel liet men vrij.

☆ ☆ ☆

Wees op geen schatten trotsch, zij hebben, ja, waard' j;
 Maar even daarom zal de boosheid u belagen.

Het egelzwijn, met borstelpennen,
Leert men in 't naaste versje kennen.

95

Geen oorlogsmann, schoon ieders schrik,
Die zoo veel wapens draagt als ik.

WIJS: *Wat is ons al vreugd gegeven enz.*

1.

Hoe de mensch zich zelv' moog' roemen,
En zich onze meester noemen,
De aapen houden voor gewis,
Dat het enkel snorken is.

2.

Schoon wij zeer van hun verschillen,
Van den kop tot aan de billen;
Onze hand is als hun hand;
En wat zegt gij van 't verstand?

3.

Alles wat ge ons ziet bedrijven,
Toont dat we aapen zijn en blijven;
Maar hoe vele zijn in schijn,
Menschen, die toch aapen zijn!

VADERLIJKE WAARSCHOUWING

Een eikhoren liep een uur lang,
In zijn bekrompen draaikooi,
En ook zoo lang had PIETJE
Het horentje aan staan turen;
Toen zei de knaap: „Och beestje!
„Gij draaft, maar komt niet verder.—”
„Dat 's waarheid, sprak zijn vader;
Wordt daarom ook, mijn zoontje!
Geen eikhoorn van de grooten:
Zijt gij van hun gevangen,
Dan doen ze u altijd draven;
Gij hoopt dat hun vermogen
U zal gelukkig maken:
Uw draven doet hen lagchen,
En, ach! gij komt niet verder.

Men

Men geeft mij soms een'rok van menschelijk fatsoen; 97
Maar 'k blijf toch aap in al mijn doen.

Dien mij gevangen heeft verstrek ik tot vermaak;
Om dat ik onvermoeid naar mijne ontkoming haak.

'T klein en altijd vreedzaam schaapje,
 Is voor ons van groote waarde,
 'T baart ons lamren menigvoud;
 Lieve lamren van verwachting:
 'T klein en altijd vreedzaam schaapje
 Kleedt ons met zijn zachte wol:
 Dan geeft ook het goelijk schaapje
 Melk en kaas, en, na zijn sterven,
 Voedt het ons nog met zijn vleesch.
 Even als de lieve schaapjes,
 Zijn geleerde en brave menschen;
 Heel hun leven doen zij goed;
 En ook doen zij 't na hun sterven,
 Door hun daden of hun schriften.

LIEVE KINDEREN!

Wist gij gaarn waarom de ram
 zware hoornen heeft ontvangen,
 Daar het schaapje die niet heeft?
 'k zal voldoen aan uw verlangen
 Hij is man, en 't schaapje is vrouw;
 hij, als man, moet wapens dragen
 Ter bescherming van de vrouw.
 'T was des Scheppers welbehagen,
 Dat het vrouwelijk geslacht
 altoos 't zwakste zoude wezen.
 Bij de mensch is ook de man,
 't sterkst van zenuwen en pezen;
 Daarom moet hij voor zijn vrouw
 werken, en haar trouw bewaken,
 Wil hij zich den naam van man,
 door zijn daden, waardig maken.

'K word eerst geschoren om mijn vacht, 99
En daarna, om mijn vleesch, geslagt.

Zoo men mijn hoornen mij ontnam,
Ligt dat er menig ſchaap om 't vreedzaam leven kwam.

Die den wreden leeuw ontmoet,
 Zal het met de dood bekoopen;
 Want het dier is niet te ontloopen,
 Daar 't onmidlik d'aanval doet;
 Maar hebt gij 't een' dienst bewezen,
 Toen 't zich in gevaar bevond;
 Of, genas gij het een wond;
 Dan behoeft gij niet te vreezen;
 Ja, schoon eerst na menig jaar,
 'T woeste dier u mogte ontmoeten,
 'T lag' zich neder aan uw voeten,
 En voor u waar' geen gevaar.—
 Zoo ook kan men zich behoeden
 Voor eens vijands tirannij;
 Hoe geducht hij dan ook zij:
 Wel doen smukt gewis zijn woede.

D E B E E R.

Als 't beertje wordt geboren
 Heeft het noch staart, noch ooren
 Noch pooten, is een klomp
 Van vleesch, zoo rauw en lomp
 Dat men er voor zou schrikken;
 Maar door 't gestadig likken
 Van de ouders, krijgt het beest
 Een diereijke leest;
 Daarom noemt men den plompert,
 Den onbeschaafden lompert,
Een ongelikte beer.—
 Intuschen ziet men weër,
 Zoo men bedaardlijk oordeelt,
 Uit dit natuurlijk voorbeeld,
 Der ouderen waardij'.
 Helas! wat waren wij,
 Zoo kindermin niet blaakte,
 Ons niet tot menschen maakte!

Daar'k als de sterkste van de dieren word beschouwd, 101
Noemt men mij, *Koning van het woud.*

Toen ik geboren werd gelek ik naar geen beest,
Maar ouderlijke zorg gaf mij daarna een leest,

RAT.
Hei muisje! sta een poosje stil,
 Dewijl ik u iets vragen wil.

MUIS.
 Wel nu, wat hebt gij dan te vragen?

RAT.
 Hoe is 't; heeft snoepster goede dagen?

MUIS.
 Wat zegt gij? snoepster! — Booze rat!
 Ik gun u binnen 't uur de kat.

RAT.
 Hoe! wordt gij knorrig, moedloos zotje?
 Wel zijt gij dan geen likkepotje?
 Wat melkje lepen, dat s' uw lust;
 Of boter snoepen; en, verbrust!
 Vindt gij een hoopje kruimkes liggen,
 Dan wroet gij als de jonge biggen.

MUIS.
 Wel lage schender! wat zijt gij?
 Een korendief: uw lekkernij
 Is krengeenvleesch; 't is om te grillen!
 Met dreck kunt gij uw' honger stillen.

RAT.
 Zwijg knager van papier en hout;
 Geen linnen is u toebetrouwd.

MUIS.
 En wat doet gij? verachte rekel!
 Vleesch, worst, in spijt van zout of pekkel.....

* * *

Hier hoorden zij een kat:
 Weg waren muis en rat.

* * *

Krakeelt niet, kindren! want niet zelden,
 Verklikt men seilen onder 't schelden.

In niemand vindt de rat een' vrind,
Om dat hij ieders goed verslindt.

103

Hoe klein het muisje moge wezen,
Het doet nogtans zijn tandjes vreezen.

Dehond, een bruikbaar beest, zou, kon hij spreken,
roemen

Op liefde en achting van den mensch,

Die vaak voorziet in zijnen wensch;

Hij zou zich gunsteling van wijze mannen noemen:

Maar, is het wel om niet,

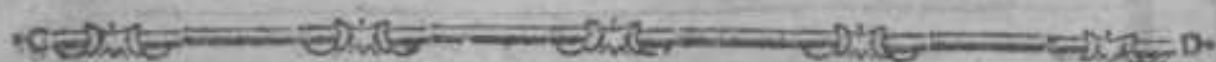
Dat hij zich dus beminnen ziet?

Geenszins! Hij is getrouw; is waakzaam zonder
voorbeeld;

Bemint zijn' heer, en dat vergeldt men aan het beest,

Leert hier uit, kinderen! die deze regels leest,

Dat, doet gij andren wel, gij ook u zelv' bevoordeelt.

DE KAT EN HAAR SCHOTELTJE.

Fabel.

Een kat vergastte zich op 't geen haar was gegeven;

Maar, midden in het lekkre maal,

Begon haar schotelkje te leven,

En voerde deze trotsche taal:

„Waarom toch moet ik dienstbaar wezen,

„Daar u 't genieten wordt gegund?”

Wel nu, zei poes, wie heeft ooit zotter vraag gelezen!

Vang muizen, zoo gij kunt.—

Op dens was al de trots van 't schotelkje bezwaken.

Talenten doen manmoedig spreken.

In menig huis word ik bemind,
Gelijk, en meer ook dan een kind.

105

Poes krijgt wat haar hart verlangt,
Om dat zij de muizen vangt.

Ik weet mij zelv' een huis te maken,
 Waarin geen mensch mij kan genaken;
 'T is diep en kogelrond;
 Het staat niet op den grond;
 Het hangt niet in de lucht, ook is 't niet in de boomen;
 In 't maken is mij hout noch steen te pas gekomen;
 Geen storm kan 't schade doen; hoe gierend die ook zij,
 Hij vliegt er slechts voorbij;
 'K heb vensters noch vertrekken;
 Die op mijn woning staat kan haar het minst ontdekken. —
 Raad wie de maker van dit huisje moge zijn.

UITLEGGING.

'T konijn.

LEENE-KAATJE EN HARE MOEDER.

'K heb van den wezel daar gelezen
 Mama! dat hij zoo schuw is; maar,
 Waarom moest toch dat dier zoo schuw zijn?
 Nu vreest het altijd voor gevaar,
 En dat 's gewis toch ijslijk lastig.

MOEDER.

Hoor, LEENE-KAATJE! de Opperheer
 Gaf vele dieren sterke wapens,
 Het eene minder, 't andre meer;
 Maar velen zijn ook ongewapend;
 Doch zulks is dezen weér vergoed;
 'T zijn snelle vliegers, zwemmers, loopers,
 Of zijn; ontbloot van allen moed,
 Zoo schuw, dat ze op het minst geritsel
 Zich bergen, en daardoor, mijn kind,
 Blijft heel het dierenrijk in wezen,
 Daar elke soort haar vijand vindt.

'T konijn, hoewel niet sterk van aard,
Graaft zich een woning onder de aard.

107

Voor een bewegend vezeltje,
Verschrikt het schuwe wezeltje,

DE RHENOCEROS.

Hoe vreeslijk van gedaante
Is niet de rhenceros!
Beschouwt hem, lieve kindren!
Met ingespannen aandacht.—
De logge boschbewoner
Is in der daad ook vreeslijk,
Schoon bijna niet gewapend;
Eén hoorn slechts is zijn wapen,
Die op zijn' neus geplaatst is;
En echter, lieve kindren!
Is de olifant de vijand
Dien hij wel durft bestrijden.
Gods wijsheid plaatste 't wapen,
En één slechts was genoegzaam.
In 't groote en in het kleine,
In alles blijkt Gods wijsheid.

'T KLEINE OVERWINT SOMTIJDS HET GROOTE.

Zie, vader! zei PIETJE, zie eens op deez' prent;
Die olifant, vader! is mij wel bekend;
Maar, waarom ligt bij hem dat vliegje? — 't is raar!
Doch zeker een seil in het plaatje, niet waar?
Gewis niet, zei vader: 't verschrikkelijk beest
Is voor zoo een diertje ten hoogsten bevreesd;
Het kruipt in den snavel; een kwelling zoo groot,
Dat de olifant, woedend, zich zelven dan doodt.

Die een geringe magt verstandig kan gebruiken,
Zal vaak het grootst vermogen snuiken.

Hoe
Hij

De rijkdom van natuur in haar verscheidenheid, 109
Wordt door dit log gevaarte op 't schoonst ten toon
gespreid.

Hoe zeerverfchrikkelijk ook de olifant moog' wezen,
Hij zelf nochtans heeft een zeer klein insect te vreezen.

N A R E D E.

JONGE LEZERS EN LEZERESSEN!

Zoo mijn kleine printenkamer
heeft voldaan aan uw en smaak,
Dan hervat ik, lieve kindren!
zekerlijk dezelfde taak;
Want ik vind in uw genoegen,
voor mijn' arbeid billijk loon;
Maar, span 'k andermaal de snaren,
'k trekze dan in hooger' toon;
Want dan zijt gij ook weêr ouder,
des meêr vatbaar, meêr geschikt,
Voor dien hooger graad van denken
die u thans hadde afgeschrikt,
Om mijn kleine printenkamer
telkens weder natezien.
En zal ze u regt nuttig wezen,
dan moet zulks vooral geschiên,

'K breng u van de warme vuurmand,
op den woelgen levensweg;
Blijft wat staan op iedren voetstap,
en bedenkt wel wat ik zeg;
Dan, mijn zeer geliefde kindren!
dan zult gij, door eigen vlijt,
Uwe jonge harten vormen,
voor een' verdren levenstijd;
Want dan zult ge een denkbeeld maken
van uw pligten, dat, gewis,
De eerste stap tot het betrachten
van diezelfde pligten is;
Dan zult gij den aard beseffen
van het wezenlijk geluk,
'T ook beminnen, en u-zelfen
hoeden voor verdriet en druk;
Dan zult gij niet onverschillig
's levens lentepad begaan;
Maar een wijl bij ieder voorwerp.
ernstig denkend, blijven staan;
Ook uit ieder leering trekken,
stof tot loven van Gods magt,
Die een wonder in elk stippje
van 't helal heeft voortgebracht.

'K plaatste u in dit kleine boekje,
lieve kindren! te gelijk

Aan den aangenamen ingang
van het grootſche dierenrijk;

'K zal u op dat pad van wondren,
zeker' ook niet laten ſtaan;

Maar getrouwlijk bij u blijven,
telkens verder met u gaan,

Heeft mijn kleine printenkamer
ſlechts voldaan aan uwen ſmaak;

Want, 'k beloof 't u, lieve kindren!
dan hervat ik mijnen taak.

DE DICHT

3